

Sananselitystä

Sananselityksissä käsitellään kirkkovuoden kunkin pyhäpäivän yhtä evankeliumikirjan tekstiä. Selitykset on tarkoitettu sekä sanankuulijoille että sananjulistajien avuksi. Tämä jakso alkaa 2. Adventtisunnuntaista 5.12. ja päättyy 3. sunnuntai ennen paastonaikaa 13.2.

Viimeinen päivä tulee arvaamatta

2. ADVENTTISUNNUNTAI 5.12.

LUUK. 21:25–33

Toisen adventin aiheeseen ”Kuninkaasi tulee kunniaa” liittyy valtavien merkkien kohtaaminen. Kukaan maan päällä asuva ihminen ei jää osattomaksi Jeesuksen paluun päivänä Jumalan välittömästä toiminnasta. Jumalan salama leimahtaa tämän seurakuntakauden päättyessä (Matt. 24:27). Kristus, jolla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä, on tullut takaisin.

Entä aika välittömästi ennen tuota tämän aikakauden suurta päätöspäivää? Mitä silloin tapahtuu? Siihen aikaan liittyy merkittävästi kaksi toisistaan poikkeavaa kehityssuuntaa. Jeesus varoitti etteivät ”juopottelu ja päihtymys tai jokapäiväisen elämän huolet turruttaisi, niin että se päivä yllättäisi kuin ansa.” Siis toisaalta juuri nyt vuonna 2021 eletävä elämä jatkuu samanlaisena. Silloin eletään jokapäiväistä elämää huolineen. Toisissa vertauksissa Jeesus kuvaa kuinka sinä päivänä ollaan peltotöissä tai jauhetaan viljaa (Matt. 24:40–41) hyvinkin arkisella tavalla. Viimeinen päivä tulee vastaan äkkiarvaamatta, yllättäen.

Jeesuksen paluun päivän välittömässä läheisyydessä olevasta ajasta muistetaan ennen kaikkea ne koettavissa olevat kuvaukset, mitkä Raamatussa kerrotaan. Evankeliumikohdassa Jeesus kuvasi kuinka auringossa, kuussa ja tähdissä näkyy silloin merkkejä. Meren aallot pauhaavat jylisten. Näitä merkkejä voi luokitella ja järjestellä, sillä niitä on niin paljon. Ja ne vaikuttavat ihmisiin. Luukkaan evankeliumin erityisanastoon kuuluva vain tässä esiintyvä sana on *apopsykhoo*. Sana on käännetty Raamattuun sanalla lomaantuvat. Kreikan sanan kirjaimellisen merkityksen mukaan ihmiset ’menettävät sielunsa’ taivaiden voimien järkkyyssä. **Liljeqvistin** UT:n

kreikan sanakirja selittää sanaa näin: ”puhalletaan pois, menettää tajuntansa, pyörtyä tai menettää toimintakykynsä, lomaantua tai heittää henkensä, menehtyä”. Sanassa on siis paljon eri vivahteita. Yhtä kaikki: kenestäkään sielulääkäristä, psykiatrista ei ole sinä päivänä apua. Jeesuksen takaisinpaluun maisemaa katsellessa on mieleöntöä asettaa sielunsa vakauden ankkuria mihinkään luodussa maailmassa olevaan. Sielun turva täytyy olla itse Luoja.

Toinen sana, mikä antaa saarnaan runkoa on sana ’voima’, *dynamis*. Tämä sana on edellisestä poiketen hyvin yleinen sana Raamatussa. Evankeliumikohdassa sitä käytetään kahdessa erilaisessa paikassa. Viimeisinä päivinä ’taivaiden voimat järkkyvät’. Aurinkoa ei voi katsoa suoraan. Sen säteily on sokaisevan voimakasta. Avaruuden tähtien määrä on osoittautunut huikaisevan suureksi. Kauimmat tähdet puolestaan ovat käsittämättömän kaukana. Näin kertoo meille tähtien tutkijat. Voiko ihminen pysyä pystyssä suuren aallon vyöryessä rantaan? Rehellinen luonnon havainnoitsija kohtaa luodussa luonnossa suuria voimia. Entä ihmisen luonnosta valjastamat voimat? Ihmiskunnan aikaansaama suurin räjähdys on ollut Tsaari-pommi vuonna 1961 Novaja Zemljan saaristossa. Siitä kerrotut kuvaukset ovat aika vaikuttavia. Huikea tuhovoima.

Tätä vastaan päivien loppuessa nähdään Jeesuksen tulevan pilvien päällä suuressa voimassaan ja kirkkaudessaan. Jeesus tulee ’voimien kanssa’. Ajatukset siirtyvät kaiken alkuun – luomiseen. Kaiken luonnossa esiintyvän ja ihmisen luonnosta haltuun ottaman voiman takana on Luoja. Yksinkertaisen päättelyketjun kautta ymmärrämme, kuinka taivaan ja maan Jumalan voima on kokonaan toista luokkaa. Suuruutensa, syvyytensä, viisautensa ja rikkaan rakkautensa tähden sitä ei voi mitata millään inhimillisillä asteikoilla. Se on niin suurta. Ja tämä jumalal-

linen voima tulee esiin viimeisenä päivänä. Ymmärrämme, että ihminen, joka ei ole selvittänyt välejään kuntoon luomakunnan Herran kanssa ennen viimeistä päivää on epätoivoisessa tilanteessa.

Missä on toisen adventtisunnuntain evankeliumi? Missä on ahdistunutta mieltä hoitava ilosanoma? Evankeliumi tulee esille ainakin kahdessa kohdassa. Luonnon järkkyyssä Jeesuksen sanat eivät katoa. 'Katoa' -sanan taustalla on sana *parerkhomai*. Sen ensisijainen merkitys on yksinkertaisesti 'kulkea ohi'. Katoamisen ajatus on käännöksenä toki aivan oikea. Mutta hieman toisin sanoen: Jeesuksen sanat eivät kulu loppuun, häviä tai menetä merkitystään. Kaikkea tätä on myös sanan taustalla. Paperisen Raamatun voi polttaa tai digiraamatun deletoida, mutta tämän kohdan mukaan sana Jeesuksesta tulee pysymään loppuun saakka. Kohtaamme luonnossa suuria voimia. Toki yksittäiset Raamatut voivat tuhoutua monella tavalla luonnonmullistuksissa. Siitä ei ole nyt kyse. Jeesuksen sanat tulevat pysymään aikojen loppuun saakka muodossa tai toisessa. Kristuksen paluun päivänä hän nostaa kuvaannollisesti käden ylös ja kaikki luonnossa esiintyvät voimat lopettavat ärjyntänsä. Luonnon pauhinan sijaan kuullaan Jumalan läsnäolon ääni. Erityisesti länsimaissa ideologiset voimat nousevat nyt Raamattua vastaan. On hyvä muistaa, kuinka Jeesuksen sanat tarkoittaen koko Raamattua tulevat pysymään aikojen loppuun saakka. Sen lupauksiin voi todella ankkuroida sielunsa pelastuksen ja toivon. Roomalaiskirjeen kahdeksannen luvun lopussa on erityisiä lupauksia siitä, kuinka mikään tuleva tai mikään voima ei voi erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on tullut ilmi Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.

Toinen evankeliumin välähdys on sanassa vapautus. Jeesuksen paluu merkitsee hänen omilleen vapautuksen päivää.

Sana taustalla on sovitusteologialle keskeinen *apolytroosis*. Sitä käytetään esimerkiksi keskeisessä Roomalaiskirjeen kolmannen luvun kohdassa (Room 3:23–24): ”Sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta, mutta saavat hänen armostaan lahjaksi vanhurskauten, koska Kristus Jeesus on lunastanut heidät vapaiksi.” Ihminen on lunastettu synnin, kuoleman ja pahan vallasta Jeesuksen sovintoverellä Golgatalla. Tämä kertakaikkinen lunastus on perustana myös sille vapautukselle/lunastukselle, minkä Jeesuksen oma saa kokea viimeisenä päivänä. Siksi kristitty saa katsoa luotavaisin mielin tulevaisuuteen. Taivaiden voimat tulevat kaatumaan, mutta kristitty tulee 'seisomaan' (j. 36) Ihmisen Pojan edessä. ●

Harri Niemelä

Saarnaaja tämän päivän Ateenassa

ITSENÄISYYSPÄIVÄ 6.6.
A.P. T. 17:24–30

Apostolien teot on hieman vaikea Raamatun kirja. Sen historia on jokseenkin katkonaista, Pietari kuulostaa Paavalilta ja kirjan tarinasta on turha hakea niitä jännitteitä, jotka ovat ilmeisiä Paavalin Galatalaiskirjeessä. Mutta kun näkökulma vaihtuu ja katsomme, mistä kirje varsinaisesti puhuu, palat lokahtavat paikoilleen.

Apostolien tekoja on pitkään kuvattu Paavalin puolustuspuheena Rooman oikeudessa. Kirjoituksen kerronta päättyy asetelmaan, jossa Paavali odottaa pääkautungissa oikeudenkäyntiään. On täysi mahdollista, että koko kaksoisteos on kirjoitettu puolustuspuheeksi itse oikeuden istuntoa varten. Olisi antiikin kirjallisuutta ajatellen johdonmukaista, että tällainen puolustuskirjoitus olisi laadittu.

Ja puolustusta tarvittiin. Eri puolilla Rooman valtakuntaa Kristuksen julista-

jat olivat synnyttäneet liikehdintää, hämmennystä ja ristiriitoja yhteiskunnassa. Heitä oli vangittu ja ruoskittu. Kun Vähän-Aasian hankala apostoli, Efesossa mellakankin aikaan saanut saarnamies Paavali oli nyt syytettynä pääkaupungissa, tilanne oli melko vaikea. Hänestä tiedettiin, että häntä oli hakattu ja kivitetty monella paikkakunnalla. Oli houkuttelevaa ajatella, että kyseessä on kapinan lietsoja – ja sellaisena syyttäjät hänet kai esittivätkin. Efeson tapahtumat Luukas käsittelee taitavasti, laittaen Efeson kaupungin sihteerin julistamaan, että kapinasyyte tulisi itse asiassa Paavali vastaan nousseille kaupungin kiihkomielisille asukkaille: “Tästä tämänpäiväisestä voi meille olla seurauksena kapinasyyte, ja meidän olisi vaikea löytää selitystä tälle mellakalle” (Ap.t. 19:40).

Tällaista taustaa ajatellen Luukkaan narratiivi näyttäytyy uudessa valossa. Teksti on täynnä suostuttelevan retorikan piirteitä. Hänen kertomuksessaan roomalaiset eivät ole roiston osassa – pikemminkin päinvastoin. Roomalaisista hallitsijoista ei anneta sen pahempaa kuvaa kuin juutalaisista vallanpitäjistään. Jälkimmäiset vastustavat Jeesusta ja hänen sanomaansa. Kun Paavali puolestaan on syytettynä, Luukas marssittaa roomalaisia virkamiehiä avaintodistajiksi hänen puolestaan: Kyproksen konsuli, Akaian konsuli Korintissa, ja Efesoksen kaupunginsihteerit saavat jokainen vuorollaan todistaa, että kansalainen Paulus ei ole vaarallinen Rooman valtakunnalle. Paavali ei ole ongelmassa roomalaisten kanssa, vaan hänen syyttäjänsä ovat juutalaisia.

Rooman oikeudenkäynnissäkin aiheena ovat juutalaisten keskinäiset opilliset riidat, jotka koskevat etenkin ylösnousemuksen todellisuutta. Luukas korostaa läpi koko teoksen, että syytökset Paavali kohtaan ovat vääriä. Teksti sovittelee kirjassa kuvattuja voimakkaita jännitteitä

juutalaisten ja Kristukseen uskovien välillä (vrt. Luuk. 24–25). Luukkaan kuvaama Paavali noudattaa juutalaisia tapoja ja antaa ympärileikata Timoteuksen (16:3) sekä leikkaa hiuksensa lupauksen merkiksi (tai tukee Aquilan tekemää valaa, 18:19; vrt. 4. Moos. 6). Efeson kutsun hän sivuuttaa noudattaakseen juhlaa Jerusalemissa (18:21) ja keskeyttää matkansa happamattoman leivän juhlan ajaksi Filippissä (20:6). Toisen kerran hän sivuuttaa Efeson päästäkseen Helluntaiksi Jerusalemiin (20:16), minne päästyään hän suorittaa puhdistautumismenot ja niihin liittyvän uhrin (21:26). Paavali on juutalaiskristitty, joka noudattaa Tooran määräyksiä. Ongelmana on kysymys ylösnousemuksesta.

Päivän teksti on niin ikään sovitteleva. Ateenassa Paavali puolustaa Raamatun Luojaa vetoamalla kreikkalaisten omiin lähtökohtiin. Retoriikka on yhtä taitavaa kuin Areiopagin parhailla reetoreilla. Sanoma ei saa kuitenkaan menettää teräänsä. Emme saa kuvitella, että elävä Jumala olisi jumalpatsaiden kaltainen sokea metallimöykky. Paavali ei ole häirikkö – hän laittaa tarjolle pelastavan sanoman. Vain Kristus antaa vastauksen tämän maailman viisaiden hapuiluun.

Itsenäisyyspäivän saarnaaja on tänäänkin Ateenassa, jossa monet epäilevät hänen kuuluvan verta juovaan, ihmisiä alistavaan maailmanlopun lahkoon. Osa pitää häntä ehkä rettelöitsijänä, joka pitäisi eräiden kansanedustajien tapaan saattaa oikeuden eteen. Apologialle on tarvetta. Väkivaltaisen subjektivismin keskellä kristityn sanomaa ei tosin aina oteta vastaan. Siitä huolimatta saarnaajan on todistettava Herrastaan siten, että niin rakkauden lain täydellinen luonnonmukaisuus kuin evankeliumin rajaton armonkin tulevat kuulijan tietoon.

Kulttuurissa, jossa kristittyjä pyritään hiljentämään ja siirtämään ulos julkisesta tilasta, saarnaajan on kuljettava sopuisan

Paavalin jäljissä ja sanottava: “kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus”. Vääristyneen sosiaalisen oikeudenmukaisuuden kohdalla kuulijoiden on tultava mielenmuutokseen. Toisia vastaan nousevan eristisen eli vihamielisen hyökkäilyn keskeltä on tultava kääntymykseen.

Vaikka sovittelu olisi miten ystävällistä, konflikti Jumalan ja langenneen maailman väliltä ei väisty. Saarnaajan raskaana kutsumuksena on seistä tällä rajalla ja sanoa myös itsenäisyyspäivänä se, mitä langennut ihminen ei halua kuulla. Vain katekismus-usko pelastaa: elämä jokapäiväisessä katumuksessa ja uskossa, kasvavassa synnin ja armon tunnossa. ●

Timo Eskola

Profeetta vankeudessa

3. ADVENTTISUNNUNTAI 12.12.

MATT. 11:2–10

Kolmas adventtisunnuntai keskittyy teksteissään Herran edelläkävijään Johannes Kastajaan. Matteuksen evankeliumi kertoo, kuinka Johannes lähettää opetuslapsensa esittämään Kristukselle kysymyksen: ”Oletko sinä se, jonka on määrä tulla, vai pitääkö meidän odottaa toista?”

Teksti herättää ainakin kaksi kysymystä: kuka oli se, jonka oli määrä tulla ja oli ko Johannes alkanut vankeudessa epäillä sitä, kuka Jeesus oli? Ottaen huomioon sen mitä evankeliumit kertovat, Johannes kyllä aiemmin oli ollut vakuuttunut Jeesuksen merkityksestä; hän estelee kastamasta tätä, koska pitää Jeesusta itseään suurempana (Matt. 3:11–14), hän oli nähnyt Pyhän Hengen laskeutuvan kyyhkysen hahmossa Jeesuksen päälle (Matt. 3:16–17) ja todistanut tästä: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin” (Joh. 1:29, 36). Kuinka tällainen profeetta olisi voinut langeta epäuskoon?

Ajanlaskun alun taitteessa juutalaisuudessa oli kiihkeää lopunajallista odotusta.

Tuntemme kaikki Daavidin sukuun kuuluneen kuninkaallisen Messiaan, jota odotettiin perustamaan Israelin valtakuntaa ja ajamaan roomalaisia pois. Tämän lisäksi saatettiin odottaa myös toista voideltua: Aaronin sukuun kuuluvaa ylipapillista messiaasta. Vielä näiden lisäksi odotettiin Eliaa ja ”sitä profeettaa”, josta Mooses ennustaa (5. Moos. 18:18). Kysymys siitä, kuka on ”se, jonka on määrä tulla” ei siis ole välttämättä niinkään yksiselitteinen.

Jos tuntemme Vanhaa testamenttia heikosti, voi Jeesuksen vastaus kuulostaa Johanneksen kysymyksen kiertelemiseltä. Sitä se ei kuitenkaan ole. Sen sijaan, että Jeesus vastaisi suoraan kyllä tai ei, hän vastaa Jumalan sanalla Jesajan kirjasta. Tämä opettaa meille kaksikin asiaa: ensimmäiseksi sen, että uskomme perustuu Jumalan sanan todistukseen, ja toiseksi sen, että Jeesus on näiden Jumalan ilmoituksen profetioiden ja toiveiden täyttymys.

Jeesus kuvaa niitä tunnustekoja, joita hän oli tehnyt: sokeat saavat näkönsä, kuurot kuulevat, rammat hyppivät ja mykkien kieli laulaa kiitostaan. Näin hän viittaa Jesajan kirjan profetioihin luvuissa 35 ja 61, jotka kuvaavat messiaanista aikaa. Juuri näihin tehtäviin Herra Jumala oli Messiaan voidellut. Ja niin Jeesus paransi ihmisiä ihmeellisellä tavalla tunnustekoina osoittaakseen, että profeettojen lupama messiaaninen aika oli nyt saapunut hänen toiminnassaan. Tämän Jumalan lupaukseen perustuvan vastauksen ymmärsivät varmasti myös Johanneksen opetuslapset: Jeesuksen toiminnassa Messiaan aika oli tullut näkyviin.

Kysyikö Johannes tätä itsensä vai opetuslastensa tähden? Vaikka me tämän ajan ihmiset useinkin kamppailemme epäilystemme kanssa ja tahtoisimme etsiä siihen samaistumiskohtaa Raamatusta, ei tässä sellaista ole. Johannes ei ole langennut epäuskoon, vaan päinvastoin hän vielä vankilassakin toimii siinä tehtävässä,

johon Jumala on hänet valinnut jo äitinsä kohdusta: hän osoittaa kysymyksellään Jeesusta Kristusta omille opetuslapsilleen. Johanneksen opetuslapsissa oli ollut niitä, jotka olivat pitäneet Jeesusta oman opettajansa kilpailijana. Kenties Johannes ymmärsi oman tehtävänsä pian päättyvän ruhtinas Herodes Antipaan tyrmässä ja koetti lempeästi tuuppia opetuslapsiaan Jeesusta kohti.

Jeesus ylistää Johannesta profeettojakin suuremmaksi. Evankeliumitekstimme itse asiassa leikkaa Jeesuksen Johannesta käsittelevän puheen harmillisella tavalla kesken. Johannes on Jeesuksen mukaan suurin naisesta syntyneistä (11:11) ja ”Elia, jonka oli määrä tulla” (11:14).

Kuolemaansa ja vankeuteensa saakka Johannes osoittaa Kristusta ja kehottaa ihmisiä lähtemään tämän luokse. Tässä Johannes on esimerkkinä jokaiselle saarnaajalle, pastorille ja opettajalle. Meidän tehtävämme ei ole korottaa tai brändätä itseämme niin, että ihmiset tungeksisivat juuri meidän luoksemme. Nykyisenä Internet-aikakautena on montakin profeettana ja opettajana esiintyvää ihmistä, joilla on omat vannoutuneet kannattajansa. Vaikka tällaiset julistajat keräävät valta-
viakin väkijoukkoja ei heistä silti kukaan ole Johannes Kastajaa suurempi.

Johannesta tultiin suurin joukoin kuolemaan, mutta hänen suuruutensa syy ei ollut hänessä itsessään. Se ei ollut hänen teoissaan, vaan siinä, että hän ei etsinyt omaa kunniaansa tai mainettaan, vaan jokaiselle saarnaajalle esimerkkinä osoitti yksin Jeesusta Kristusta, Jumalan Karit-saa, joka ottaa pois maailman synnit.

Kolmas adventtisunnuntai kehottaa meitä tekemään tietä Kristukselle, Kuninkaallemme. Tämä kehoitus on erityisen vakava jokaiselle saarnaajalle ja sananpalvelijalle, mutta myös yksityiselle kristitylle. Olemmeko me tekemässä tietä Kristukselle, valmistamassa hänen tuloaan myös

sellaisten ihmisten luokse, jotka eivät häntä vielä tunne? Tähän Johannes Kastajan esimerkki meitä kutsuu aina vankeuteen ja kuolemaan saakka. ●

Jussi Seppälä

Tuntematon betlehemiläinen

4. ADVENTTISUNNUNTAI

FIL. 4:4–7

”Iloitkaa aina Herrassa! Sanon vielä ker-
ran: iloitkaa!” ”Älkää olko mistään huolis-
sanne, vaan saattakaa aina se, mitä tarvit-
sette, rukoillen, anoen ja kiittäen Jumalan
tietoon”. Paavali toistaa Jeesuksen opetuksen taivaan linnuista. ”Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä, eivät ne leikkaa eivätkä kokoa varastoon, ja silti teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ja olettehan te paljon enemmän arvoisia kuin linnut!” (Matt. 6:26)

Nuorena kristittynä nämä kohdat olivat itselleni haastavia. Ystäväjoukossani oli tapana tulkita kohdat lähestulkoon niin, että mikäli huolehdit ja suunnittelet tulevaa – olet heikko uskossa. Mikäli keräät varastoon, mikäli varaudut ja suunnittelet tulevaa, et todella ole antanut elämäsi Jumalalle, et uskalla tehdä uskon hyppyä. Kertaheitolla Jeesuksen suuret lupaukset kääntyvät laiksi.

Monet Jeesuksen lupauksista voi kääntää käskyksi ja tässäkin se helposti tapahtuu. Näihin kohtiin on kuitenkin syytä suhtautua suurina lupauksina. Katso Jumala pitää sinusta kyllä huolen. Jumala voi myös sinun kauttasi tuoda huolenpidon toisille.

Jumalan huolenpitoa sai joulun alla kea myös nuori neitsyt Maria. Betlehemin kylässä oli majatalot täynnä. Mutta Jumala osoitti paikan, johon nuori pari pääsee viettämään yötä – ei ehkä sitä viiden tähden hotellia, mutta yösijan. Turvan villieläimiltä, tuulelta ja kylmyydeltä. Usein Herra tarjoaa avun meidän kauttamme.

Joku betlehemiläisistä tarjosi majapaikan Joosefille ja Marialle. ”Älkää unohtako osoittaa vieraanvaraisuutta, sillä jotkut ovat yösjän antaessaan tulleet majoittaneeksi enkeleitä.” (Hepr.13:2) Enkeleitä – tai jopa Jumalan itsensä.

Tästä tuntemattomasta betlehemiläisestä voisimme myös me tänä jouluna ottaa mallia. Ympärillämme kulkee monia, jotka kärsivät puutteesta. Voisitko sinä olla tänä jouluna tarjoamassa ”majapaikkaa” sitä etsivälle? ●

Mattias Kaitainen

Erikoinen merkki

JOULUAATTO 24.12.

LUUK. 2:1–14

Jouluevankeliumissa keskeisessä roolissa ovat enkelit ja paimenet. Herran enkeli ilmestyy paimenille ja ilmoittaa heille ihmeellisen ilosanoman: Daavidin kaupungissa on syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra. Tähän suureen syntymään liittyy enkelin mukaan merkki: ”Tämä on merkinä teille: te löydätte lapsen, joka makaa kapaloituna seimessä.”

Monet ihmiset vaativat Jumalalta merkkiä. Jeesukseltakin sitä vaadittiin useaan otteeseen ja samoin meiltä kristityiltä usein vaaditaan, että Jumalan tulisi jotenkin osoittaa olemassaolonsa tai muuten häneen ei voi uskoa. Siihen nähdän kuinka paljon toivoisimme merkkiä taivaasta, paimenille annettiin jouluaamuna varsin erikoinen merkki: Lapsi makaa kapaloituna seimessä.

Tuo merkki ei oikeastaan ole mikään merkki. Tässä merkissä ei ole mitään merkkillistä. Siinä, että lapsi makaa kapaloituna seimessä, ei ole mitään ihmeellistä tai yliluonnollista. Emme osaa pitää sitä minkäänlaisena merkinä. Juuri siksi Jumalan köyhyys, pienuus ja heikkous on hänen todellinen merkkinsä. Se on vastaakohtaista sille, mitä luonnostamme ihmi-

sinä kuvittelemme Jumalasta ja minkälaisen haluamme Jumalan olevan. Se on myös vastakohtaista sille, minkälaiseksi kuvittelisimme Vapahtajan, Kristuksen ja Herran syntymän olevan. Siksi juuri se on niin suuri merkki. Juuri Jumalan heikkoudessa on hänen ihmiseksi tulonsa salaisuus, koko joulun salaisuus.

Tänäkin päivänä Jumala on kohdattavissa mitättömän oloisissa välineissä. Hän on kohdattavissa lukemalla yksinkertaisesti kirjaa, Raamattua. Samoin hänet kohtaa ehtoollisen leivässä ja viinissä tai kasteen vedessä. Ensimmäisenä jouluna kaikkivaltias Jumala oli alentunut pieneksi lapseksi seimeen. Jumala kätkeytyy siis sellaisiin asioihin, jotka eivät meidän silmissämme välttämättä näytä miltään.

Pieni lapsi seimessä. Se on meidän Jumalamme! Joulu näyttää Jumalan todelliset kasvot. Seimen lapsi ilmoittaa meille sen, että Jumalaa ei tule pelätä. Jumala ei ilmaissut itseään ihmisille kauhistuttavana ja rankaisevana kuninkaana ja tuomarina, jonka edessä jokainen eksistentiaalisesta kauhusta vavisten koukistaa polvensa odottaessaan kosmista tuomiota, vaan pienenä lapsena seimessä. Onko mitään vähemmän pelottavaa ja helpommin lähestyttävää asiaa kuin pieni lapsi? Sellainen on meidän Jumalamme. Älä pelkää häntä, vaan tule seimen äärelle hänen luokseen palvomaan häntä. Siinä ei ole mitään pelättävää.

Paimenet saivat kuulla jumalallisen ilmoituksen, jonka kautta he osasivat lähteä Kristuksen luokse. Ilman tuota Jumalan ilmoitusta he tuskin olisivat tunnistaneet Jumalaansa seimessä tai osanneet ylipäättään lähteä lampaidensa luota mihinkään. Tuo ilta olisi ollut vain yksi ilta muiden joukossa paimenessa yöllisellä kedolla. Ilman Jumalan ilmoitusta emme mekään voi löytää Jumalaa. Ilman sitä paimenillekin Jeesus olisi jäänyt vain tuntemattomaksi köyhäksi lapseksi, joka syntyy yhteiskun-

nan laitamilla. Tarvitsemme siis Jumalan ilmoitusta tunteaksemme Jumalan. Apostolit välittivät meille Jumalan ilmoituksen ja tuo apostolien sanoma on tallennettuna Raamattuun. Se vie meidät paimenten tavoin Kristuksen luokse. Tutki siis Raamatua, jotta löytäisit Jeesuksen luokse.

Jumalallisen ilmoituksen kuultuaan paimenet lähtevät kiireesti Jeesuksen luokse. Uskonasioiden suhteen kannattaa kiirehtiä. Niitä ei ole hyvä lykätä aina eteenpäin hamaan tulevaisuuteen, vaan on toimittava tuon Jumalan ilmoituksen mukaan. Siitä on otettava oppia ja sen mukaan ojentauduttava. Lähdettyään liikkeelle ilmoituksen johtamina paimenet huomaavat, että ”kaikki oli juuri niin kuin heille oli sanottu”. He löytävät Kristuksen ja palaavat ”kiittäen ja ylistäen Jumalaa siitä, mitä olivat kuulleet ja nähneet.” Paimenista tulee näin eräänlaisia kristityn prototyyppisiä: Jumalan ilmoitusta seuraten he tulevat Kristuksen luokse ja ylistävät Jumalaa siitä, mitä ovat nähneet. Olkoot he meille esimerkkejä siitä, miten joulun sanoma otetaan vastaan ja miten sen kanssa toimitaan.

Enkelien viestistä on hyvä huomata vielä se, että he ylistävät Jumalaa sanoen: ”Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto” (38-käännös). On tärkeä ymmärtää, että Jumalalla on hyvä tahto ihmisiä kohtaan. Hän ei tahdo meille pahaa vaan hyvää. Kenenkään ei tarvitse pelätä tai arkailla sitä, minne Jumala lopulta vie tai mitä hän tahtoo meidän elämästämme. Se on meille hyväksi ja vie parempaan kuin oma tahtomme. Jumalan varaan voi laskea elämänsä turvallisin mielin.

Sanotaankin, että loppujen lopuksi on olemassa vain kaksi rukousta, jotka kuuluvat ”tapahtukoon sinun tahtosi” ja ”tapahtukoon minun tahtoni”. Kaikista pahinta mitä meille voi käydä, on se, että rukous ”tapahtukoon minun tahtoni” käy toteen.

Jumalan tahto on meille itsellemme aina parempi kuin meidän oma tahtomme. Tähän kannattaa luottaa ja turvata.

Raamatusta sanotaan, että Jumala tahoo, että jokainen pelastuisi. Se on Jumalan tahto myös jokaisen meidän kohdallamme. Siksi hän lähetti poikansa maailmaan antamaan sille elämän. Siksi vietämme joulua, koska Jumalan Poika on tullut ihmiseksi antamaan meille elämän. Tämä on suurinta, mitä tiedämme. ●

Santeri Marjokorpi

Ihmeitä arjen keskellä

TAPANINPÄIVÄ 26.12.

A.P. T. 6:8, 11–15, 7:51–60

Pekka Simojoen *Tulkoon joulu* on eräs rakastetuimpia joululauluja. Se on myös niitä harvoja 80-luvulla tehtyjä lauluja, jotka ovat vakiinnuttaneet asemansa vanhojen jouluhittien joukossa. Laulu kertoo hienosti siitä tunnelmasta, jota joululta usein odotetaan. Lapsuuden joulujen muistojen kultaamaa juhlaa, joka saapuu syksyn harmauden keskelle suurena valopilkuna.

Tähän idyllisen joulun narratiiviin toisen joulupäivän teemat sopivat hirveän huonosti. Tapaninpäivä nimi tulee Stefanokselta, joka tunnetaan ensimmäisenä kristillisenä marttyyrinä. Stefanoksen muistopäivä tuo tarpeellisen näkökulman joulunviettoomme.

Joulu tulee aina arjen keskelle. Usein arki ja kiire jatkuu lähes h-hetkeen asti ja joulurauha alkaa vasta jouluaattona, kun kaikki valmistelut on viimein saatu valmiiksi.

Jeesus syntyi verobyrokratian keskelle. Veroja arkisempaa asiaa on hankala kuvitella, koska veroja maksetaan jatkuvasti kaikesta. Samoin usko Jeesukseen vaikuttaa meissä arkemme keskellä. Usein uskon herääminenkin meissä tapahtuu kaiken arjen ja tohinan keskellä. Jeesus tuo

ikuisuusnäkymät ja sisäisen rauhan jopa kaiken elämän kuohunnan ja murheiden keskelle.

Tällaiseen stereotyyppiseen näkymään joulusta Stefanoksen marttyyrio tuo muistutuksensa meille. Usko Jeesukseen voi tuoda seurauksia tässä maailmassa. Stefanos joutui kärsimään vainoa ja hän kuoli kivitykseen. Hän säilytti kuitenkin taivasnäkyvän loppuun saakka – hyvin konkreettisesti. Hän näki taivaan avoinna edessään ennen kuolemaansa.

Kristityillä, kuten muillakin ihmisillä, on tarve tulla hyväksytyksi. Haluamme olla oikealla asialla ja puolustaa arvojamme tämän maailman edessä. Tätä teki myös Stefanos, mutta hän ei tavoitellut väittelyn voittamista tai yhteiskunnan muutosta. Hän tavoitteli tärkeämpää päämäärää. Ensimmäisessä Pietarin kirjeessä uskon päämääräksi ilmoitetaan sielujen pelastus. Ei vain sinun tai minun, vaan paljon useamman sielun pelastus. Tämä päämäärä oli myös Stefanoksen tähtäimessä hänen seistessään kivittäjiensä edessä.

Jumala ei kutsu meitä voittamaan väitelyitä, vaan voittamaan sieluja. Stefanoksen kuoleman yhteydessä Apostolien teoissa kerrotaan nuoren Saulin pitäneen huolta kivittäjien viitoista. Ilmeisesti tämä oli yksi tärkeä tapaus Saulin matkalla kiihkoilijasta kristityksi. Paavalina myöhemmin tunnettu Saul kuitenkin on merkittävimpiä kristinuskon levittäjiä. Stefanoksen uskon päämäärä näyttää olleen erittäin monen sielun pelastus.

Stefanoksella oli tärkeä paikka kristillisen kirkon todistajien ketjussa. Tätä ketjua muistellaan joulun aikaan mm. suosituksessa virressä *Maa on niin kaunis*. Siinä lauletaan, kuinka enkeleistä alkanut Jumalan kunnian laulaminen jatkuu kirkossa yhä tänä päivänä. Tämä on tärkeä osa meidänkin todistajan tehtäväämme.

Jumalan kunnia tuli esille jo Jeesuksen syntymässä. Tavallisesta yöstä tuli enke-

leiden sotajoukkoineen valtava tapahtuma paimenille. Tuossa pienessä tapahtumassa, lapsen syntymässä Jumala tuli ihmiseksi. Jeesuksen syntymä ihmiseksi, jotta hän voi kantaa meidän syntimme myöhemmin ristille, on tärkeimpiä tapahtumia historiassa. Meidän pahuutemme kannettiin ristille ja siitä hautaan. Voimme luottaa syntiemme olevan siellä haudassa nytkin, ne eivät palaa meitä vainoamaan.

Näiltä näköaloilta Stefanoksen kestävyys vainon edessä tulee ymmärrettäväksi. Hänellä ei ollut kuoleman edessä pelättävää ja Jeesus itse vahvisti hänen uskoaan tämän koetuksen ajan. Toki itseämme ja uskoamme tutkimalla voimme pitää Stefanoksen viimeisiä hetkiä itsellemme mahdottomana vaatimuksena. Ajattelen helposti: ”minunkin pitäisi tuohon yltää ja minusta ei siihen ole.” Tällöin Tapaninpäivä voi olla ahdistava lain saarna.

Jeesus kuitenkin julistaa armoaan juuri toisena joulupäivänä meille. Hän syntyi jouluna ihmiseksi, jotta meille olisi kaikki tehty valmiiksi. Stefanoksen uskoakaan ei ylistetä hänen aikaansaannoksenaan, vaan hänestä kerrotaan, että hän ”oli täynnä armoa ja voimaa.” Mahdollisesti hän sai nämä lahjat itselleen siinä vaiheessa, kun hänet siunattiin diakoniksi. Jumala ei jättänyt häntä oman onnensa nojaan, vaan varusti hänet tehtävänsä.

Niin myös meille on luvattu antaa tarpeelliset varusteet niissä tilanteissa, joihin Jumala meitä johtaa. Jeesus lupaa Matteuksen evankeliumissa jopa vainoihin liittyen: ”kun teidät luovutetaan viranomaisten käsiin, älkää olko huolissanne siitä, miten tai mitä puhuisitte, sillä teille annetaan tuona hetkenä sanat, jotka teidän tulee puhua.”

Jumalalle kaikki on mahdollista. Hänen suunnitelmissaan jopa marttyyrikuolema voi johtaa suuriin asioihin. Aivan kuin Jeesuksen kuolema ristillä vaikutti syn-

tiemme sovitukseseen. Tai kastemaljan tavallinen vesijohtovesi on kastetilanteessa pelastuksen pesu. Jumala kääntää meidän silmissämme pahat asiat omassa suunnitelmassaan hyväksi. Meidänkin hyvää tarkoittava todistustehtävämme voi johtaa meidät jopa marttyyriksi.

”Joulu on taas, riemuitkaa nyt” lauletaan *Tulkoon joulu* -laulun kertosaikesä. Tapaninpäivän valossa tämä säe voisi jatkaa muistutuksella, että emme tiedä huomisesta. Se voi tuoda vaikka vainoja. Olemme kuitenkin valmiina niitakin varten, sillä Jumala on kanssamme ja Jeesus on valmistanut tiemme. ●

Mika Malinen

Taivaallinen jumalanpalvelus

2. SUNNUNTAI JOULUSTA 2.1.

ILM. 4:2–11

Kristityt ovat kokoontuneet jumalanpalvelukseen sunnuntaisin ja pyhäpäivinä. Jumalanpalveluksen ytimenä on ollut jo varhaisesta kirkosta alkaen leivän murttaminen eli ehtoollisen vietto ja sen ympärillä Jumalan sanan tutkiskelu ja selittäminen, yhteinen rukous ja ylistys.

Nykyaikana on tavallisen seurakunnan jumalanpalveluksen lisäksi myös monia erikoisjumalanpalveluksia eri kohderyhmille esimerkiksi ikäryhmän tai musiikkityylin mukaan. Tällöin on vaarana, että jumalanpalveluksesta tulee enemmänkin meidän mieltymystemme heijastus kuin kokoontuminen pyhän Jumalan eteen.

Jumalanpalvelus ei ole ainoastaan maan päällä, vaan myös taivaassa. Herra käskee Moosesta järjestämään jumalanpalveluksen ja valmistamaan ilmestysmajan kaikkein tarvikkeineen ja sanoo: ”Tehkää telttamaja ja kaikki sen varusteet tarkoin sen mallin mukaan, jonka minä sinulle näytän”.

Israelin ensimmäinen jumalanpalvelus on siis taivaallisen jumalanpalveluk-

sen kuva. Heprealaiskirjeessä tämä teema nousee erityisesti esille. Myös meidän jumalanpalveluksemme on, tai ainakin sen pitäisi olla, taivaallisen jumalanpalveluksen kuva.

Ilmestyskirjan neljännessä luvussa eteemme piirtyy juuri tuo taivaallinen jumalanpalvelus, joka on sekä uuden että vanhan liiton jumalanpalvelus. Johannes näkee taivaallisen valtaistuimen ja jonkun, joka sillä istuu. Samankaltainen taivaallinen näky piirtyi myös profeetta Hesekielin eteen hänen kutsumusnäyssään (Hes. 1). Istuimen ympärillä on 24 vanhinta, jotka voisivat kuvastaa vanhaa liittoa ja Israelin 12 kantaisää ja uutta liittoa ja sen 12 apostolia.

Meidän Jumalamme on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Hän on sama Jumala, joka kutsui Abrahamin ja antoi kansalleen lupaukset ja liitot. Jumalan todellisuus ei muutu. Siksi taivaan todellisuus ei muutu, vaikka maailma arvostuksineen ja ihmisten mielipiteineen kääntyisi pääläelleen.

Valtaistuimella istuvan Jumalan edessä on Jumalan seitsemän henkeä. Kyse on siis Jumalan Pyhästä Hengestä. Seitsemän on täydellisyyden luku ja Jumalan Henki on seitsemenkertainen Henki: ”Herran Henki, viisauden ja ymmärryksen Henki, taidon ja voiman Henki, totuuden tuntemisen ja Herran pelon Henki” (Jes. 11:2). Näin saamme nähdä, että taivaallisessa jumalanpalveluksessa ylistetään kolminaista Jumalaa: Isää, Poikaa ja Pyhää Henkeä. Isää, joka istuu istuimella, Poikaa, joka nähdään Ilmestyskirjan seuraavassa luvussa Karitsana ja Pyhää Henkeä, Jumalan seitsemää Henkeä, joka on valtaistuimen edessä.

Kuinka kaunis tämä taivaallisen jumalanpalveluksen kuva onkaan! Pyhä Henki on kristallisen meren tavoin valtaistuimen edessä. Niin kuin jo alussa Jumalan Henki liikkuu vetten päällä, viihtyy Ju-

malan Henki taivaassakin veden kanssa muistuttaen meille pyhästä kasteestamme, jossa Jumalan Hengen kautta sana yhtyy veteen ja synnyttää meidät uudesti vedestä ja hengestä.

Niin kuin taivaallinen jumalanpalvelus on Pyhän Kolminaisuuden kunniaksi, on meidän maanpäällinen jumalanpalveluksemme niin ikään sen kuva. Messussa saamme yhtyä enkelien ja kaikkien pyhien ylistysvirteen, joka kuuluu sekä vanhasa että uudessa liitossa, sekä taivaassa että maan päällä: ”Pyhä, Pyhä, Pyhä on Herra Jumala, Kaikkivaltias!” Meidän Jumalamme on kolmasti Pyhä.

Tätä ylistystä kuuli laulettavan Jesaja ja samoin Johannes. Tätä ylistystä on yhdessä taivaan joukkojen kanssa veisannut kirkko kautta historian. Tämä on todellista, taivaallista ylistystä, joka nousee Jumalan sanasta. Tämä ylistyksen aarre on myös meillä käytössä liturgiassa, jonka kautta saamme yhtyä taivaalliseen jumalanpalvelukseen.

Omassa messussamme jatkamme Pyhä-hymniä vielä sanoen: ”Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä”. Tätä tunnustusta myös Kristus odotti aikalaisiltaan, hän sanoi: ”Sillä minä sanon teille, että te ette minua tästedes näe ennen kuin te sanotte: ’Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä!’” Ja niin me saamme nähdä, maistaa ja ottaa vastaan Herramme Kristuksen ehtoollisessa. Tämä on jumalanpalveluksemme suurin ihme ja ylistyksen aihe.

Taivaassa Jumalaa ylistetään myös Hänen luomistyöstään. Jumala ilmoitti nimensä Moosekselle: ”Minä olen se, joka Minä olen”. Jumala ei ainoastaan ole. Hän on koko luomakunnan ja sen olemassaolon lähde. Jumala siis on ollut jo ennen kaikkea muuta ja toisaalta hän on oleva iankaikkisesti. Kaikki, mikä on tullut olevaksi, on siis saanut Jumalalta olemassaolon lahjan. Jumala on ”hän, joka on”,

”hän, joka on ollut” ja ”hän, joka on tuleva”.

Yksin Jumala on hän, joka on saattanut mitään olemaan, hän, joka saattaa mitään olemaan ja hän, joka koskaan saattaa mitään olemaan. Tästä suuresta kunniastaan me saamme yhdessä kaikessa ylistää Kolminaista Jumalaa kaikkien pyhien kanssa.

Kun eteemme on kuvattu taivaallisen jumalanpalveluksen kuva, herää siitä luonnollisesti kysymys: tuleeko meidän järjestää jumalanpalveluksemme taivaallisen esikuvan mukaan, kuten Jumalan kansa Mooseksen johdolla teki vai pitääkö siinä seurata ihmisten mieltä? ●

Jussi Seppälä

Jeesus, maailman valo

LOPPIAINEN 6.1.

MATT. 2:1–12

Loppiaista vietetään paitsi joulun juhla-ajan päättymisen merkiksi, myös lähetyksen juhlapäivänä. Mikä tekee loppiaisesta lähetyksen päivän? Tämän päivän evankeliumi ei puhu siitä, että lähetetään lähetystyöntekijöitä eri puolille maailmaa, vaan siitä, että kaukaa idästä tullaan tervehtimään vasta syntynyttä Messias-kuningasta.

Päivän sanoma korostaa sitä, että lähetyksellä on myös vanhatestamentillinen perusta. Vaikka Jumala on antanut varsinaisen, erityisen ilmoituksen itsestään pääasiassa yhden kansan kautta, hän on kuitenkin ollut ja on aina oleva kaikkien kansojen Jumala. ”Kaikki kansat tulevat sinun valosi luo”, Jesajan kirja ennustaa, (Jes. 60:3). Jesaja ennustaa lähetyksen laajaa toteutumista useissa kohdissa (esim. Jes. 56:6–8, 61:11, 62:7, 62:10–12, 66:19).

Paavali kuvaa evankeliumin julistuksen ulottamista muiden kansojen keskuuteen Jumalan salaisuuden ilmi tulemisena:

Sitä ei menneiden sukupolvien aikana annettu ihmisten tietoon, mutta nyt Hen-

ki on ilmoittanut sen Kristuksen pyhille apostoleille ja profeetoille: muihin kansoihin kuuluvilla on sama oikeus perintöön kuin juutalaisillakin, he ovat saman ruumiin jäseniä ja heitä koskee nyt sama lupaus, kun evankeliumi on johtanut heidät Kristuksen Jeesuksen yhteyteen. (Ef. 3:5–6)

Lähetystyö on kuulunut Jumalan pelastussuunnitelmaan jo alusta alkaen.

Itämaan tietäjät ovat varsin mielenkiintoisia ihmisiä evankeliumin kertomuksessa. He tulevat jostakin kaukaa idästä Jerusalemiin, etsivät vastasyntyntä juutalaisten kuningasta ja hänet löydettyään ja kumarrettuaan vastasyntyneen edessä, palaavat sitten takaisin omaan maahansa. Enempää heistä ei kerrota Raamatussa. Perimätiedossa on heistä enemmänkin tallennettu tietoa, kuten se, että heitä oli kolme (Kaspar, Melchior ja Balthasar) koska lahjojakin oli kolme, mutta vain se mikä on Raamatussa, on varmaa. Syyrian traditoiden mukaan heitä oli paljon enemmän.

Historiasta voimme kuitenkin päätellä, että nämä henkilöt olivat tuon ajan oppineita. He tulivat todennäköisesti Babyloaniasta. Babyloaniassa tunnettiin juutalaisuutta ja juutalaista Messias-odotusta. Messiasta odottavia hurskaita juutalaisia asui edelleen Babyloaniassa ja varmasti myös ei-juutalaisia muihin kansoihin kuuluvia. Suurimmat juutalaiset vaikutteet olivat syntyneet tuolla alueella jo noin 600 vuotta aikaisemmin, kun Juudan heimo ja suurin osa Jerusalemin asukkaista vietiin pakkosiirtolaisuuteen Babylooniaan. Babyloaniassahan syntyi aikanaan myös juutalainen synagoga-jumalanpalvelus.

Kolme asiaa tietäjistä:

1. HE ETSIVÄT

”Missä se juutalaisten kuningas on, joka nyt on syntynyt? Me näimme hänen

tähtensä nousevan taivaalle ja tulimme osoittamaan hänelle kunnioitustamme.” Tähtiä tuntevina ja ilmeisesti myös juutalaista kirjallisuutta ja Vanhaa testamenttia tuntevina tietäjät ymmärsivät, että jotain suurta oli tapahtunut Jerusalemin suunnalla. ”Minä näen hänet, en kuitenkaan nyt, minä katselen häntä, en kuitenkaan läheltä. Tähti nousee Jaakobista, ja valtikka kohoaa Israelista.” (4. Moos. 24:17) Heillä täytyi olla painava syy ja tarve lähteä tälle yli 1000 km:n matkalle. He lähtivät etsimään vastausta.

Joku kysyy, onko Jumala olemassa? Voinko luottaa Raamattuun? Mikä on elämäni tarkoitus?

Raamattu kehottaa useassa kohdassa meitä etsimään. Jeesus sanoo: ”Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan (Matt. 6:33).

Monen kohdalla etsiminen on rukousta. Se voi olla rukousta hädässä. Tai kiitosta Jumalan hyvydestä. Rukous on Jumalan kohtaamista. Siinä avaudumme hänelle ja odotamme häneltä vastausta elämämme kysymyksiin. Psalmi on täynnä Jumalan etsimistä ja avun pyytämistä Jumalalta ja sitten myös Jumalan ylistämistä. Kun joudumme elämässämme vaikeuksiin, keneltä ja mistä etsimme apua? Suunta on oikea, jos käännyimme Jumalan puoleen. Suunta on oikea, kun lähdemme etsimään vastauksia Hänen sanansa valossa ja johdattamina. Etsi, katso historiaa, katso, mitä Jeesus opetti ja miten hän eli. Itse asiassa, kun me etsimme Jumalaa tai vastausta hengellisiin asioihin, asia onkin niin, että Jumala etsii meitä.

2. HE LÖYSIVÄT

Matt 7:7–8. ”Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä jokainen anova saa, ja etsivä löytää, ja kolkuttavalle avataan.” Kun tietäjät näkivät jälleen tähden, heidät

valtasi suuri ilo ja he menivät sisään ja näkivät lapsen ja hänen äitinsä Marian.

Jumala antaa etsivälle vastauksia. Jumala synnyttää sanansa ja Pyhän Henken kautta ihmisessä uskon, kun ihminen on tekemisissä Jumalan Sanan kanssa. Löytäminen antaa onnistumisen tunteen ja ilon siitä, että se, mikä on vaivannut kauan aikaa, on saanut ratkaisun. Tietäjät riemastuivat nähdessään tähden uudelleen.

Kristittyinä elämiseen kuuluu myös jatkuva etsiminen ja löytäminen siinä mielessä, että elämme koko ajan Jumalan edessä ja hänen sanansa puhuttelussa. Välillä voimme joutua pimeään, missä tähteä ei näy. Silloin on tartuttava Jeesuksen sanoihin: autuas se, joka uskoo, vaikka ei näe.

3. HE KUMARSIVAT

Tietäjät maahan heittäytyen kumarsivat lasta. Tämä mielestäni osoitti sen, että he tunnustivat Jeesus-lapsessa myös oman Kuninkaansa, Vapahtajansa ja Herransa. Vaikka Raamattu ei siitä syvemmin kerrokaan. Tapahtui jotain samaa kuin etiopialaiselle hoviherralle, joka oli Jerusalemissa etsimässä noin 30 vuotta myöhemmin ja luki Jesajan kirjasta kärsivästä Herran palvelijasta.

Minkä tai kenen edessä me kumarramme? Kenet me tunnustamme Herraksemme? Tämä on tärkeä kysymys myös lähetystyötä ajatellen. Tehtävänantajamme on yksin Jeesus Kristus, siksi on äärimmäisen tärkeää kuunnella hänen ääntään ja kysellä hänen tahtoaan. Tietäjät tekivät pitkän ja vaivalloisen matkan ja määränpäässä he maahan heittäytyen kumarsivat lasta, todennäköisesti jossakin vaatimatottomassa majatalossa, pienessä Betlehemin lammaspaimenten kaupungissa, lähellä Jerusalemiä. Tietäjät antoivat lahjoja Jeesus-lapselle, kultaa (kuninkuus), suitsuketta (pappeus) ja mirhaa (sovitusuhrin).

Itämaan tietäjät olivat varmaan myös

viestin viejiä. He veivät sanoman Messias-Kuninkaan syntymästä Itään. Tänäpäin lähetystyö kohtaa uusia haasteita. Lähetys alkaa läheltämme. Idästä tullaan meidän luoksemme. Meillä on mahdollisuus tutustuttaa ihmisiä Jeesukseen, joka on maailman valo. Tänäkin päivänä Herodes yrittää sammuttaa ja pysäyttää Jumalan työn. Kristittyjen vainot ovat lisääntyneet meidän päivinämme. Jeesus sanoo kuitenkin: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä”. Tässä on perusta lähetystyölle. ●

Tapani Kaitainen

Kasteen lahja

1. SUNNUNTAI LOPPIAISESTA 9.1.

JES. 42:1–4, MATT. 3:13–17

Tämän sunnuntain teemana on Jeesuksen kaste ja tästä näkökulma laajenee kasteeseen yleensä. Pyhän kasteen kautta meidät on valittu osaksi Jumalan perhettä. Jesajan kirjan kohdassa puhutaan Jumalan valinnasta. Hän on katsonut itselleen palvelijan, johon hän on mieltynyt. Palvelijan, joka tuo oikeuden kansojen keskuuteen – joka ei murra jo murtunutta eikä sammuta hiipuvaa liekkiä.

Kun Jeesus nyt saapuu kasteelle Johannes tunnistaa hänet. ”Sinäkö tulet minun luokseni? Minunhan pitäisi saada sinulta kaste!” Johannes kastoi parannuksen kasteella, Jeesus ei tarvinnut parannusta. Mutta kuitenkin Jeesus piti tätä tärkeänä, miksi?

Erilaisia vastauksia on varmasti paljon. Voimme ajatella, että Jeesus voideltiin tehtävänsä tai hän tuli kasteen kautta osalliseksi ympäröivästä ihmiskunnasta, varmaan molempia. Joka tapauksessa tämä oli käännteentekevä hetki Jeesuksen elämässä. Tästä alkoi hänen julkinen toimintansa Jumalan valittuna palvelijana ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt”.

Jeesus oli mukana aikansa yhden sukupolven kokemuksessa. Paikallisen suurtähden ja tunnetun julkiksen luotulee paljon väkeä ympäri Jerusalemia ja Juudeaa. Johanneksen kastettavaksi – parantuakseen synneistään, saadaakseen ne anteeksi. Ihmeellistä on se, että Jumala antaa meille vakuudeksi fyysisiä ja inhimillisiä apuja. Mekin saamme tulla kasteelle syntien anteeksiantamiseksi – meidän kasteemme on vain suurempi, ei Johanneksen vaan Jeesuksen kaste. Meidät kastetaan Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen. Meidät kastetaan Kristukseen, olemme hänessä. Ja tästä pelastuksen sanomasta Jumala antaa meille vakuuden meidän omaan elinhistoriaamme. Se on meille käänteentekevä hetki meidän elämässämme. Siirrymme orjuudesta Jumalan lapseuteen. Omaa kastettamme saamme muistaa ja korostaa ja pitää tärkeänä uskonelämän hoitamisessa. Siinä on meille annettu suuria lupauksia ja niihin saamme vedota – onhan Jumala lupaustensa arvoinen! ●

Mattias Kaitainen

Aivan tavalliset häät

2. SUNNUNTAI LOPPIAISESTA 16.1.

JOH. 2:1–11

Saarnaaja joutuu tämän sunnuntain tekstin kanssa siihen toisaalta innostavaan ja toisaalta haastavaan paikkaan, että kertomus Kanaan häistä on lähes kaikille kuulijoille jollain tavalla tuttu. Luulenpa, että lähes jokainen kristitty on joskus joutunut kuulemaan vitsejä siitä, miten Jeesus muuttaa veden viiniksi. Ihmekertomuksen koko kauneus jää herkästi suomalaisille niin hankalan alkoholisuhteen varjoon ja se on sääli.

Tästä tekstistä mieleeni nousee kolme huomionarvoista asiaa.

1) Häät ovat ihana asia. Tunnelma, joka

vihkimisessä ja häätjuhlassa on aistittavissa, on vertaansa vailla. Ei liene sattumaa, että häät ja avioliitto ovat niin monin paikoin Raamatussa vertauskuvana seurakunnan ja Kristuksen välisestä suhteesta. Tässä ihmekertomuksessa on kuitenkin kyse aivan tavallisista häistä.

Se onkin mielestäni erittäin tärkeä huomio, kun lähdetään purkamaan tätä tekstiä. Jeesus on todella mukana aivan tavallisissa aikansa häissä. Kun puhumme siitä, että Jeesus eli ihmisenä maan päällä, muistammehan puhua ihmiselämän koko kirjosta. Sen iloisista ja surullisista tapahtumista, niin häistä kuin hautajaisista. Se, että Jeesus kävi häissä, iloitsi sulhasen ja morsiamen kanssa, nauroi kenkäleikissä – tai mikä se sitten Jeesuksen ajan juutalaisuudessa olikaan – mukana ja *eli ihmisenä* myös näin, on tärkeää. Sekin kertoo Jumalan rakkaudesta.

On varmaan hyvä vielä huomata se, että Jeesus matkusti häihin Galilean Kanaan aina Jordanin alajuoksulta (Joh. 1). Kun ensi kerralla matkustat häihin toiselle puolelle Suomea, niin voit muistaa, että meillä on Herra, joka ymmärtää tämänkin ihmiselämän puolen. Niin lähelle hän on tullut.

2) Merkittävää on myös Jeesuksen äidin usko. Johannes ei kerro missä roolissa Jeesuksen äiti tulee pyytämään, että Jeesus auttaisi viiniongelman kanssa, enkä sitä ryhdy arvailemaan. Äiti on havainnut ongelman ja pyytää hienovaraisesti apua. Jotkut tulkitsijat ovat historiassa ajatelleet, ettei Maria pyydä Jeesukselta ihmettä, vaan apua kuten äiti pojaltaan pyytää. Mielestäni tämä tulkinta ei tee oikeutta tekstille. Eikö paljon parempiakin auttajia löydy kuin vieraspaikkakuntalainen Jeesus? Miksi Maria sitten käskee palvelijoita tekemään mitä Jeesus käskee tehdä? Uskon, että Maria tietää keneltä pyytää ja tekee pyyntönsä uskossa.

Sen tähden onkin niin mielenkiintoista seurata, mikä on Jeesuksen vastaus. Jeesus etäännyttää itsensä asiasta. Hänen aikansa ei ole vielä tullut. Aika mihin? Ehkä Jeesus haluaa välttää vielä julisuutta tai ehkä hän viittaa siihen, että aika koittaa aikanaan ristiltä. Joka tapauksessa Jeesus kieltäytyy.

Tähän nähden Jeesuksen äidin uskoa täytyy ihailla. Hän kehottaa palvelijoita samaan uskoon. Maria luottaa siihen, että Jeesus ei jätä tiukassa paikassa olevaa juhlien isäntää yksin, vaan pelastaa tämän häpeältä. Vaikka Jeesuksen syntymästä ja siihen liittyvistä enkelien ilmestymisistä ja ihmeistä on jo vuosikymmeniä, Maria uskoo. Se on mielestäni esimerkillistä.

3) Kun Herra Jeesus toimii, niin pois alta oksat ja männynkävyt – tai tässä tapauksessa vuosikertaviinit. Marian usko ei ole turhaa, Jeesus pelastaa sulhasen häpeältä. En tiedä miten pitkällä häät ovat (häähän saattoivat kestää viikonkin), mutta viinin loppuminen missä vaiheessa tahansa olisi kasvojen menetyks. Lounais-Aasian kulttuureissa häpeä on jotain vielä paljon pahempaa kuin osaamme kuvitellakaan. Tästä on **Timo Keskitalo** kirjoittanut oivan kirjankin. Ei liene väärin sanoa, että Jeesus pelastaa sulhasen.

En halua pilata tekstiä omilla kuvitelmillani, mutta kerron kuitenkin, miten mielessäni näen juhlahumussa elävän ja ehkä hieman humaltuneen sulhasen, joka kutsutaan pitojen valvojan eteen. En tiedä tilattiinko viinit pitopalvelun kautta, mutta jos tilattiin, ei sulhasen välttämättä edes tiennyt viinin olleen lopussa. Kun hän yllättäen onkin pitojen valvojan edessä, hän lienee hämmentynyt. Mitä viiniä on säästely ja miksi? Mitä oikein on tapahtunut?

Tai ehkä hän pääsi seuraamaan Jee-

suksen toimintaa aitiopaikalta, hikikarpat tuskan tähden otsallaan. Kunpa edes puolet kasvoista säilyisivät. Jeesus ei tee vaillinaista työtä. Hän ei kysele kuinka paljon pelastusta me tarvitsisimme. Kun me elämme juhlahumussa tietämättä siitä, miten lähellä katastrofi on, Herramme pitää meistä huolta.

Mitä tulee niihin lukuisiin kaskuihin Kaanan häiden ihmeestä, lienee viisainta todeta, että ei Jeesuksesta kannata tehdä elämän viiniautomaattia, taikka mitään automaattia. Oman elämän järkevä suunnittelu on Jumalan ihmiselle antama tehtävä. Itseen ei kannata ajaa tilanteeseen, jossa ”viini on loppu”. Mutta samaan aikaan Kristus on Elämän Herra. Hän on hädänalaisten Auttaja. Sen vuoksi meitä tämänkin tekstin kautta kutsutaan luottamaan Marian lailla siihen, että Jeesus pelastaa meidät jo ennen kuin huomaammekaan. Teksti päättyy lausahdukseen, että tämä oli tunnusteoista ensimmäinen ja opetuslapset uskoivat häneen. Me tiedämme, miten tämä jatkuu. Miten paljon enemmän meillä onkaan syytä uskoa häneen. ●

Lauri Heikkilä

Kaikista kansoista

3. SUNNUNTAI LOPPIAISESTA 23.1.
MATT. 8:5–13

Tämän sunnuntain tekstit käsittelevät uskoa ja erityisesti pakanoiden yllättävää uskoa. Kuninkaiden kirjan kohdassa puhutaan siitä, kuinka Salomo rukoilee, että tosi Jumala kuulisi kaikkien kansakuntien rukouksen: ”Kun muukalainen tulee ja rukoilee tähän temppeliin päin kääntyneenä, niin kuule se asuinsijaasi taivaaseen ja tee niin kuin hän sinulta pyytää.” Näin Jumalan nimi tulee korotetuksi kaikkien kansojen keskuudessa.

Paavali puolestaan julistaa evankeliumia. Ilosanomaa Jeesuksesta, jonka kuo-

leman kautta temppelein väliverho re-
peytyi kahtia – nyt Jumalan läsnäolo ja
pelastus aukeaa vielä erityisemmin kai-
kille kansoille, ensin juutalaisille sitten
myös kreikkalaisille. Jeesus toimii välit-
täjänä suurena ylipappina, ajaen meidän
asiaamme. Evankeliumiteksti korostaa
puolestaan Jeesuksen äärimmäistä valtaa
ja samalla sadanpäämiehen yllättävää us-
koa. Vain sana Jeesuksen suusta, niin asi-
oita tapahtuu.

Kaikista kansakunnista ja kansalli-
suuksista riippumatta Jeesuksen sanat he-
rättävät uskoa. Juttelin kerran erään japa-
nilaisen kristityn kanssa ja kysyin: miksi
japanilaisen on niin vaikea kääntyä kris-
tityiksi? Vastaukseksi sain, että kristinus-
ko on länsimaalaisten uskonto. Shintolai-
suus on japanilainen uskonto. Ymmärrän
tämän vastauksen lähtökohdat. Kuitenkin
huomaamme, että nytkin elämme mur-
rosta, jossa ”kristilliset” länsimaat elävät
jälkikristillistä aikaa ja valtaosa kristityis-
tä on jo pitkään tulleet hyvin erilaisista
kulttuuritaustoista – ja eihän kristinuskon
alkujaan ollut länsimainen uskonto, ku-
ten hyvin tiedämme. Jeesus herättää us-
kon eikä hän silloin katso ulkoisiin teki-
joihin. ●

Mattias Kaitainen

Jeesus tyynnyttää myrskyn

4. SUNNUNTAI LOPPIAISESTA 30.1.

MATT. 8:23–27

Päivän evankeliumissa Jeesuksen seuraajia kutsutaan vähäuskoisiksi ja pelkureiksi. Tunnistatko itsesi näistä Jeesuksen käyttämistä sanoista? Missä tilanteissa olet pelännyt ja milloin sinun on ollut vaikea uskoa Jumalaan?

Matteuksen evankeliumissa kerrotaan, kuinka Jeesuksen opetuslapset joutuivat kokemaan uhkaavan tilanteen Galilean järvellä ankan myrskyn keskellä. Evankeliumissa kerrotaan, että tilanne oli al-

kanut yllättäen ja odottamatta. Jeesus on astunut veneeseen, niin kuin monta kertaa aiemminkin. Hänen opetuslapsensa seuraavat häntä. Tämä jo itsessään kuvaa Jeesuksen uskovien elämää; Jeesus kulkee edellä ja hänen opetuslapsensa tulevat perässä, minne sitten matkataankaan. Jeesus on veneeseen käydessään todella uupunut, mikä ilmenee siitä, että hän ei näytä heräävän edes ankan myrskyn riepotellessa venettä. Raamattu kuvaa tilannetta: ”venhe peittyi aaltoihin; mutta hän nukkui.” (j. 24 KR 33/38).

Miten Jeesus kykeni nukkumaan näin äärimmäisessä tilanteessa? Tämä Jeesuksen poikkeuksellisen sikeä uni voi kertoa siitä, että Vapahtajamme ei tarvinnut pelätä veneen yli lyöviä aaltoja tai veneen repeämistä kappaleiksi myrskyssä. Herra Jeesus on Kaikkivaltias Jumala, joka hallitsee koko maailmankaikkeutta. Myrsky ei millään muotoa voi olla uhka maailman Luojalle. Kaikki on hänen hallinnassaan. Toinen, mielestäni vähintäänkin yhtä lohdullinen näkökulma nousee Jeesuksen ihmillisyydestään. Jeesus oli niin lopen uupunut julistus- ja palvelutyöstään, että raskas uni oli vallannut hänet. Herramme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus on saanut kokea sen, mitä on olla väsynyt ja uupunut. Hän myös osaa samaistua jokaisen uupuneen ihmisen osaan kokemuksensa kautta. Hän tietää ja tuntee sen, mitä on olla ihminen.

Matteus kuvaa tilanteen kärjistymistä myrskyn keskellä hyvin lyhyesti: ”Niin he menivät ja herättivät hänet sanoen: ’Herra, auta, me hukumme’. (j.25). Kuinka usein Jeesuksen seuraajat ovatkaan nämä sanat sanoneet Jumalalle! ”Herra, auta, me hukumme” – siinä on tiivistettynä Jumalan puoleen hädässään kääntyvän aito rukous. Ehkä opetuslapset joutuivat kokemaan ankan koettelemuksen järvellä, jotta nämä sanat nousisivat heidän huulilleen ja he oppisivat kääntymään Jeesuk-

sen puoleen hädän hetkellä? Näin myös me saamme esikuvan siitä, miten tulee toimia. Päivän evankeliumi muistuttaa meitä kyllä myös siitä, että Jeesukseen luottaminen ei ole aina helppoa. Toisinaan on niin kovin vaikea uskoa, että Jumala kuulee ja välittää ahdingostamme. Jumala näyttää ja tuntuu meistä nukkuvan, vaikka me huudamme apua. Siinä mielessä tunnistan itsessäni ainakin epäuskoa ja pelkuruutta, joista Jeesus opetuslapsiakin nuhtelee.

Opetuslapset eivät luottaneet Jeesukseen. Ja kuitenkin Jeesuksen seuraajan osana ja etuoikeutena on lähestyä häntä aina ja kaikkialla – ahdingon ja huolten vetäessä meitä syvyiksiin. ”Herra, auta, me hukumme” on rukous, joka kuullaan. Tämä koskee ennen kaikkea sitä hätää, joka meillä nousee eteemme, kun tajumme olevamme syntisiä ja rikkoneemme Jumalan pyhää tahtoa vastaan. ”Herra, auta, minä hukun syntieni tähden” on rukous, joka kuullaan aivan varmasti, sillä Jeesus on syntisten Vapahtaja. Synnin hätään on olemassa lääke. Jeesus kärsi ja kuoli ristillä puolestamme, jotta me saisimme syntimme anteeksi. Jeesus antoi vapaaehtoisesti henkensä edestämme. Hän ”hukkui”, jotta meidän ei tarvitse joutua kadotetuksi. Jeesus tyynnyttää myrskyn. Hän antaa synnit anteeksi ja tuo myös rauhan levottomaan sisimpäämme.

Rukoilemme: Herra Jeesus Kristus. Sinä tiedät ja tunnet meidät. Tiedät elämämme ja haasteemme. Näet hätämme. Tule lähelle meitä ja anna apusi. Ilman sinua me hukumme. Kiitos siitä, että olet antanut itsesi edestämme ja sovittanut syntimme. Sinä voit myrskymme tyynnyttää ja tuoda sydämeemme rauhan. Vahvasta uskoamme ja luottamustamme sinuun. Tätä rukoilemme Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ●

Taito Heikkilä

Herra palaa Siioniin

KYNTTILÄNPÄIVÄ 6.2.

JES. 52:8–10

Vanhan testamentin lehdiltä voimme lukea kuinka Israelin kansa on usein erilaisten kriisien äärellä. Daavidin tai ehkä erityisesti Daavidin pojan Salomon aika oli tietynlaista juutalaista kultaista aikakautta. Salomon ajan ehkä keskeisin kaipuun kohde on Salomon rakennuttama temppeli. Salomon ajoista alkaa kuitenkin myös Israelin kansakunnan hajaannus Jumalan seuraamisessa. Hajaannuksessa oleva Israelin kansa muistelee Salomon aikoja ja Salomon temppeliä.

Temppeli eli monenlaisessa kriisissä. Salomon temppeli tuhoutui v. 586 eKr. Serubbabelin tehtäväksi annettiin rakentaa uudelleen temppeli Jerusalemiin ja se valmistui 516 eKr., mutta tämäkin temppeli koki suuria häväistyksiä ja lopulta isoja vaurioita, kun Pompeius hyökkäsi Jerusalemiin n. 60 eKr. Herodes Suuri otti projektikseen restauroida Serubbabelin temppelin ja rakennusprojekti alkoi n. 20 eKr. Jeesuksen eläessä temppeliä rakennettiin – ja se valmistui vasta 65 jKr. ja pysyi pystyssä 5 vuotta, kunnes vuonna 70 temppeli tuhouttiin juutalaissodissa.

Kynttilänpäivänä muistelemme sitä, kun Herra palaa Siioniin ja temppeliinsä. Daavidin pojan ajat ovat juutalaisten kulta-aikaa. Samoin Daavidin Pojan ajat ovat meille kulta-aikaa. Daavidin Poika rakentaa temppelin kolmessa päivässä – ei koleista kivistä vaan elävistä kivistä. Tänä sunnuntaina luemme kuinka Simeon ylistää Jumalaa pelastuksesta, jonka hän on Pojassaan valmistanut kaikille kansoille. Heprelaiskirjeen kirjoittaja kirjoittaa ”Veljet, meillä on siis täysi oikeus astua sisälle kaikkeinpyhimpään, koska Jeesus on uhrannut verensä ja näin avannut meille uuden, elämään vievän tien, joka kulkee väliverhon – hänen ruumiinsa – kautta.” (Hepr.10:19) ●

Mattias Kaitainen

Taivaalliset mestaruusjuhlat

3. SUNNUNTAI ENNEN

PAASTONAIKAA 13.2.

1. KOR. 9:24–27

Paavalin urheiluvertauokset osuivat varmasti kuulijoiden sydämiin. Korintissa oli tapana järjestää kuuluisat Isthmian-kisat Poseidon-jumalan kunniaksi. Kilpailut olivat nykyisten Olympialaisten edeltäjä. Tapahtuman suosiosta kertoo sekin, että suomenkielinen Wikipedia kertoo siitä 2500 vuotta myöhemmin! Urheilijavertaukset sopivat suomalaisenkin saarnaajan suuhun. Ovathan suomalaiset peräti urheiluhullu kansa! Tässä on hyvä huomata oleellinen sidossana, askeesi. Sana tarkoittaa harjoitusta ja treenaamista.

Kristillinen elämä muistuttaa siis paljossa urheilua. Tämä on aika raikas, ruumiillinen ja miehinen näkemys pyhityselämään: verta, hikeä ja kyyneleitä! Kristitty käy kerran viikossa ”harkoissa” eli jumalanpalveluksessa. Lisäksi on kotitreeniä, rukousta ja Raamatunlukua sekä kristittyjen yhteistä kuntopiiriä. Evankeliumi ja seurakunta on kuin joukkue, jossa saamme Paavalin tavoin pelata. Joukkue tekee yhteistyötä, kannustaa toinen toisiaan ja toimii yhteisen päämäärän, voiton, saavuttamiseksi.

Pyhän aihe on luterilainen ”ansaitsematon armo”. Päivän tekstit eivät kuitenkaan mahdu ahtaaseen luterilaiseen sapsaluunaan, missä korostetaan vain ihmisen syntisyyttä ja passiivisuutta sekä Jumalan armoa. Matteuksen evankeliumi näyttäisi kampittavan Paavalin sanan Jeesuksen sanojen ”viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi” myötä. Eikö tämä tarkoita sitä, että palkinto annetaan hitaimmalle juoksijalle?

Palkitsemisseremonia on jokaiselle urheilukilpailuja seuranneelle tuttu näky. Kultamitalisti pääsee palkintokorokkeen keskelle, korkeimmalle paikalle. Eikö tä-

mä ole osuva näky maallisesta kunnian- ja kunnian teologiasta? Paras palkitaan ja parasta ihaillaan. Asetelma tuo mieleen Golgatan näyttämön: Jeesus on ristiinnaulittu kahden ryöväriin väliin. Kunniasta ei ole tietoaakaan, häpeästä ja pilkasta sitäkin enemmän. Tämä on ristin teologiaa, mitä Paavali julisti korinttilaisille ja missä Jumalan hulluus voittaa maailman viisauden.

Risti ja kunnia eivät kuitenkaan kumoa toisiaan. Ne mahdollistavat toinen toisensa. Samoin synnintunto eli ymmärrys omasta viimeisyydestä käy yksiin hyvien tekojen kanssa. Yksin armo voimaannuttaa meidät kristilliseen elämään. Yksin armo päästää meidät kilpailemaan enkelien ja kaikkien pyhien kanssa kilpailussa, jonka rinnalla Olympialaistenkin loisto häviää. Näin mahtavassa kilpailussa juostaan niin kovaa kuin mahdollista! Tuleekin huomata, kuinka pyhän tekstit korostavat ihmisen aktiivisuutta. Siksi meidän täytyy uskaltaa sanoa: pelastus ei ole kenenkään ansio, mutta palkinto se totta vie on! Pyhitys ja vanhurskaus, usko ja teot liittyvät yhteen. Katoamattomuuden seppele voitetaan vain juoksemalla.

Kristittyä odottaa taivaassa suuret mestaruusjuhlat. Jo maan päällä saamme aavistella tätä iloa. Kunnia kuuluu kuitenkin Jumalalle, meidän valmentajallemme, koreografillemme ja kapteenillemme. Me totisesti olimme – ja olemme – viimeisiä: syntisiä möhläreitä ja oman maalin tekijöitä, jotka kompastuvat omiin nauhoihinsa. Me tiedämme, ettei kukaan värvää tai varaa meitä oman luontomme perusteella. Silti Herrassamme olemme pelottavia, uupumattomia ja voittajia. Tässä voimassa voimme tehdä hattutemppeja ja rikkoa ennätyksiä. **Tommi Kalenius** on ymmärtänyt uskomme salaisuuden yhdistäessään pyhän lukukappaleen ja evankeliumin yhteen: ”me ollaan seppeleitä, joita viimeisille päähän lasketaan”. ●

Timi Korhonen